

DE BUSHALTE

(BUS STOP)

Komedie in drie bedrijven

door

WILLIAM INGE

vertaling

A. Pleijter

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE BUSHALTE - BUS STOP** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **WILLIAM INGE** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

ELMA DUCKWORTH - een serveerster

GRACE HOYLAND - eigenares van een klein restaurant

WILL MASTERSON - een sheriff

CHERIE - een chanteuse

CARL - een buschauffeur

DR. GERALD LYMAN - een voormalig hoogleraar

VIRGIL BLESSING - een oudere cowboy. Boers accent

BO DECKER - een jonge rancher. Boers accent

DECOR:

Een klein koffiehuis-restaurant ergens op een hoek in een klein stadje, een mijl of 30 westelijk van Kansas City. Dit restaurant doet tevens dienst als vaste halte voor de buslijnen van deze streek. Het geheel maakt een “heruntergekommene” indruk, hoewel er hier en daar wel een paar moderne toetsen te bespeuren zijn. De besmeurde wanden zijn behangen met landschapskalenders en pin-up girls. De verlichting bestaat uit twee gloeilampen, die aan een snoer aan het plafond bungelen. Een aantal tafeltjes voor vier personen met stoelen. Geheel rechts de “bar” met zes krukken ervoor; deze staat loodrecht op het voetlicht; achter de bar de gewone restaurantartikelen en parafernalia. (koffiemachine, koppen, schotels, borden, glazen, flessen, koelkast enz.) Op de bar staan verscheidene grote schalen met koeken en gebak, met glazen stolpen er overheen. Geheel links, vlak bij de buitendeur, een standaard met tijdschriften en een rek met goedkope boeken en pockets. Middenachter een ouderwetse “Franklin”-kachel. (hiervoor is eventueel een grote Godin te gebruiken) Linksachter een groot venster, dat ons een blik op de buurt geeft. Onder dit raam, langs de wand, twee lange banken, bestemd voor wachtende reizigers. Rechtsachter de achterdeur, vlak bij het achterste eind van de bar. Boven deze deur een bijna verfloos bord, waarop nog net “TOILETTEN” te lezen valt.

EERSTE BEDRIJF

Het is één uur 's nachts, begin maart. Buiten woedt een sneeuwstorm. Door het raam zien we de sneeuw voorbijvliegen. Hierdoor krijgt het interieur iets warms en behagelijks, ook omdat de kachel zo hard mogelijk brandt. Achter de bar zijn twee jonge vrouwen bezig in serveerjurkjes, die kennelijk niet net uit de was gekomen zijn. Elma is een meisje met grote ogen, dat nog steeds op "highschool" is. Grace heeft kennelijk meer levenservaring en is achter in de dertig of voor in de veertig. Elk ogenblik kan er een bus binnenkomen en daarom zijn zij nu bezig de voorraden te controleren. Men kan niet zeggen, dat zij dit op bijzonder energieke manier doen. Buiten loeit de wind in vlagen, die alles weg schijnen te vagen, zodat zelfs dit kleine gebouwtje op zijn grondvesten staat te trillen; wanneer de wind een ogenblik gaat liggen, geeft dit de sensatie van een onwezenlijke stilte.

(Als het doek opgaat, staat Elma geïmponeerd door het geweld der elementen uit het raam te staren. Grace staat bij de telefoon)

ELMA: Hoor me die wind eens te keer gaan! Maart roert zijn staart.
(Grace tikt op de haak van de telefoon, maar zonder resultaat)

Grace, je moest eens even zien hoe die wind alles over straat blaast.

GRACE: Ik begrijp niet, waarom ik de centrale nou maar niet kan krijgen.

ELMA: De bus is natuurlijk ook te laat, wed ik.

GRACE *(hangt tenslotte maar op):* Ik wed van niet. Tot hier is de weg prima. Verderop wordt het pas hommeles. Ik kan de centrale zelfs niet krijgen. Die wordt natuurlijk van alle kanten opgebeld.

ELMA *(terwijl zij nog steeds uit het raam kijkt):* Ik denk niet dat de bus veel passagiers heeft.

GRACE: Waarschijnlijk niet, nee. Maar we moeten toch open blijven, al is het er maar één.

ELMA: Ik kan me niet voorstellen, dat iemand met dit weer op reis gaat, als hij niet absoluut moet.

GRACE: Zouden je vader en moeder niet ongerust zijn, Elma?

ELMA: Nee, voor ik wegging zei pap nog, dat het hem niets zou verwonderen, als er zoiets zou gebeuren.

GRACE *(gaat over tot achter de bar):* Nou, ik zou me nou maar komen helpen, Elma. Die bus kan hier elk ogenblik zijn en dan moet de boel klaar staan.

ELMA *(loopt Grace achterna):* Op zo'n avond ben ik blij, dat ik een huis heb waar ik naar toe kan.

GRACE: Nou, een huis heb ik ook. Alleen, er woont verder niemand.

ELMA: Waar is je man nu, Grace?

GRACE: Hou zou ik dat nou weten?

ELMA: Mis je hem niet?

GRACE: Nee!

ELMA: Als hij nu zou binnenkomen, zou je dan niet blij zijn hem te zien?

GRACE: Je vraagt nogal wat.

ELMA: Ik ben nu eenmaal nieuwsgierig, Grace.

GRACE: Tja, op jouw leeftijd ben je dat meestal. Maar ik weet niet..... Misschien zou ik het wel prettig vinden hem te zien, als ik zeker wist, dat hij niet te lang zou blijven.

ELMA: Voel je je niet eenzaam, Grace, als je hier niet werkt?

GRACE: Natuurlijk wel. Als ik dit restaurant niet had om me af en toe bezig te houden, zou ik waarschijnlijk stapelkrankzinnig worden. Als ik soms 's avonds de vuilnisbakken heb buitengezet en de boel heb gesloten, dan krijg ik opeens een rotgevoel als ik er aan denk, dat ik die trap op moet en die lege kamer weer in.

ELMA: Gos, waarom vraag je je man niet om terug te komen, als je je zo eenzaam voelt? Schrijf hem een brief!

GRACE (*denkt een ogenblik na*): Omdat ik me net zo eenzaam zou voelen, ook al was hij hier. Je had nooit veel gezelligheid aan 'm, behalve als we in bed lagen. Maar 't bed is één ding, en je eenzaam voelen is iets heel anders. Als Barton en ik aan het ontbijt zaten, waren we gewoon vreemden voor elkaar.

ELMA: Mijn ouders kunnen het best met elkaar vinden, geloof ik. Ik bedoel.... ze schijnen echt op elkaar gesteld te zijn, bedoel ik.

GRACE: O, ik weet wel dat niet alle getrouwde mensen zo zijn, als Barton en ik. Helemaal niet! (*gaat weer naar de telefoon*) Misschien kan ik nou de centrale krijgen. (*tikt weer op de haak*) Zo dood als een pier! (*hangt weer op*)

ELMA: Ik vind het echt prettig hier te werken, Grace.

GRACE: Ja, schatje? Dat vind ik fijn, want ik zou heus niet weten wat ik zonder jou zou moeten beginnen. Vooral niet met het weekend.

ELMA: Zal ik je eens wat zeggen? Ik heb er eerst vreselijk tegen op gezien.

GRACE (*plaagt haar*): Waarom? Was je bang dat je geen vrije tijd meer zou hebben voor je vriendjes? (*Elma kijkt een beetje zuur*) Misschien zou je meer vriendjes hebben, als je niet altijd zulke goede cijfers op school had. Jongens vinden het niet prettig, als een meisje knapper is dan zij.

ELMA: Wat wil je dan dat ik doe? Opzettelijk slechte cijfers zien te

krijgen?

GRACE: Natuurlijk niet. Je bent een lief kind en je hebt een goed verstand. Ik wou dat er iemand met mij gesproken had, toen ik zou oud was als jij. Maar ik was een eigenwijze opduvel. Ik wou mijn eigen zin doen. Nou, ik heb mijn eigen zin gedaan en dit is het resultaat. Nou ben ik een onbestorven weduwe met een eigen restaurant. En als ik straks de pijp uitga, begraven ze me hierachter, naast de toiletten. *(Will, de sheriff, op door de buitendeur, vergezeld van sneeuw en wind. Een grote, zwarte man, tegen de 1 m 90, met een grote zwarte baard en een litteken op zijn voorhoofd. Hij heeft een oude zwarte hoed, plompe overschoenen en een dikke jekker aan. Hij heeft iets dreigend geslotens)*

WILL *(terwijl hij opkomt):* Hebben jullie kunnen bellen, meisjes?

GRACE: Nee, Will. De centrale geeft geen antwoord.

WILL: Dat betekent dan, dat alle lijnen dood zijn. Is het niet zo ongeveer tijd voor de Topeka-bus?

GRACE: Hij kan ieder ogenblik hier zijn.

WILL: Die kan hier ik weet niet hoe lang moeten blijven. De weg tussen hier en Topeka is dicht gesneeuwd. Kan wel de hele nacht duren, voor ie open is.

GRACE: Daar was ik al bang voor.

WILL: De sneeuwploug is er al naar toe. En die lui van de telefoon proberen de lijnen weer in orde te krijgen. Je kan wel zeggen, dat maart z'n staart roert.

GRACE: Ja.

WILL *(trekt zijn jekker uit, hangt deze op en gaat naar de kachel om zijn handen te warmen):* Op m'n bureau is 't ijskoud. He-je koffie?

GRACE: Net gezet, Will. Lekkerder kan het al niet.

WILL *(gaat naar de bar):* Zo'n storm maakt me altijd kwaad. *(Grace lacht om deze opmerking en geeft hem een kop koffie)* Eerlijk. Ik word er kwaad over. 't Is net alsof de hele natuur opeens stapelgek geworden is.

GRACE: Aan zo'n storm kun je toch niets doen.

WILL: Misschien komt het omdat ik sheriff ben, maar ik hou er niet van, als de boel op z'n kop staat.

GRACE: Laat het maar waaien. Ik bid God alleen, dat hij mij een dak boven mijn hoofd laat. En meer kan een mens niet doen. *(buiten komt de bus voorrijden. Wij horen hoe de machtige motor tot zwijgen komt)*

WILL: Daar is ie.

GRACE: Ik zou maar wat glazen water inschenken, Elma. En denk er aan, de donuts zijn wel van gisteren, maar je kunt ze best nog

serveren. En wij hebben alle sandwiches, behalve met kaas. Wij hebben geen kaas.

WILL: Je hebt nooit kaas, Grace.

GRACE: Ik denk, dat dat komt omdat ik een beetje egoïstisch ben, Will. Ik hou zelf niet van kaas en daarom denk ik er nooit aan om het te bestellen.

ELMA: Gos, ik ben blij, dat ik vanavond niet met de bus hoef.

GRACE: Wie zou de chauffeur zijn? Heeft Carl geen dienst vanavond?

ELMA: Ik geloof het wel.

GRACE: Ja. *(dit is kennelijk een prettige gedachte voor haar. Zij staart Elma vertrouwelijk aan)* Denk er aan, liefje, ik bedien Carl altijd.

ELMA: Ja hoor, Grace.

De deur gaat open, er vliegt sneeuw naar binnen, even later gevolgd door Cherie, een jonge blondine van een jaar of 20. Zij heeft geen hoed op en haar haar blaast wild om haar hoofd, ondanks een met Rijnstenen bezette haarclip. Zij is knap op een broze, meisjesachtige manier. Zij loopt direct vlug naar de bar om de aandacht van Grace en Elma te trekken. Onder deze omstandigheden is zij belachelijk gekleed: een dun jasje van een versleten glimmende, metaalachtige stof, afgezet met goedkoop bont, een jurk met pailletten en tule, en vergulde sandalen, waardoor haar gelakte tenen zichtbaar zijn. Ook haar make-up verraadt dat zij teveel films gezien heeft. Haar lippenstift heeft een zinnelijk mondje gefabriceerd, dat kennelijk niet haar eigen is, en ook haar wenkbrauwen zijn problematisch. Maar ondanks al deze tekortkomingen valt haar knapheid nog steeds te ontdekken en maakt zij de indruk van een lief klein vogeltje. Zij zeult een enorme oude rieten koffer met zich mee. Zij komt uit de Ozarks en spreekt met een zuidelijk (Limburgs) accent.

CHERIE *(angstig; meteen):* Kan ik mij ergens verbergen?

GRACE *(een beetje geschrokken):* Wat?

CHERIE: Er zit een man in die bus.... Ik wil me verbergen.

GRACE *(weet niet wat ze zeggen moet):* Ja, gos.... ik weet niet.

CHERIE *(ziet het bordje boven de achterdeur en loopt daar heen):* Ik ga wel op het toilet zitten. En hoor eens! Als er direct een lange, magere cowboy binnenkomt, zeg dan maar dat ik weg ben.

GRACE *(bij het geluid van haar stem blijft Cherie bij de deur staan):* Hé, daar kun je niet blijven. Het is er ijskoud. Je vriest er....

CHERIE *(heeft de deur opengedaan en gezien, dat het toilet zich op*

de binnenplaats bevindt): O! Het is buiten.

GRACE: Het is hier geen grote stad.

CHERIE (*wil weer afgaan*): Twintig minuten zal ik het er toch wel kunnen uithouden.

GRACE (*houdt haar weer tegen*): Ik heb slecht nieuws voor je. Die bus blijft hier misschien de hele nacht.

CHERIE (*draait zich om*): Wat?

GRACE: De weg is dicht gesneeuwd. Je zult hier moeten blijven, totdat ze hem weer vrij gemaakt hebben.

CHERIE (*doet de deur dicht en gaat weer naar de bar, terwijl zij haar mand meezeult. Zij staat op het punt om in huilen uit te barsten*): Jemineetje! Wat moet ik nu doen?

GRACE (*komt van achter de bar vandaan en gaat naar de voordeur*): Ik geloof, dat ik Carl maar eens moet gaan vertellen, dat hij niet verder kan.

CHERIE (*laat zich op een kruk voor de bar vallen*): Wat moet ik doen? Wat moet ik nu in 's hemelsnaam doen?

ELMA (*vriendelijk*): Verderop in de straat is een hotelletje.

CHERIE: Waar zie je me voor aan? Een kapitaliste?

WILL (*gaat naar Cherie toe en zegt met beroepsmatige interesse*): Wat is er aan de hand, juffrouw?

CHERIE (*kijkt hem achterdochtig aan*): Bent u van de politie?

WILL: Ik ben de sheriff hier.

ELMA (*heeft het gevoel, dat ze hem op de een of andere manier moet steunen*): Maar iedereen vindt hem reuze-aardig. Heus!

CHERIE: Nou.... U hoeft niemand te arresteren, hoor.

WILL: Wie zegt dat ik iemand wil arresteren? Wat is er aan de hand?

CHERIE: Ik... heb bescherming nodig.

WILL: Waartegen?

CHERIE: Een vent zit me achterna. Een cowboy.

WILL (*kijkt om zich heen*): Waar is hij dan?

CHERIE: In de bus. Hij slaapt. En z'n makker ook. Zodra de bus stilstond ben ik er uit gesprongen, om me ergens te verstoppen. Maar ik kan me hier nergens verstoppen. En direct komt hij natuurlijk binnen. Echt, u moet zorgen dat hij me met rust laat.

WILL: Waar heb je hem ontmoet? In de bus?

CHERIE: Nee. In Kansas City. Ik werk daar in een nachtclub, De Blue Dragon. Vlak bij de veemarkt. Hij was daar voor de Rodeo en iedere avond kwamen hij en de andere cowboys bij ons in de zaak. En iedere avond was er een knokpartij. De baas zegt dat ze er 't volgend jaar niet meer in mogen.

WILL: En nou is hij jou nagereisd op die bus?

CHERIE: Hij heeft me op die bus gezet. Hij heeft me geschaakt!

WILL: Geschaakt! Maar je had nog wel tijd om je koffer te pakken!

CHERIE: Ik wilde ergens anders heen, om hem kwijt te raken. Maar toen heeft hij me gewoon opgepakt en in die bus gezet. Ik had zelf geen woord te vertellen.

WILL: Waar wil hij je heen brengen?

CHERIE: Hij zegt, dat hij een ranch heeft, ergens in Montana. Zodra we daar zijn, trouwen we, zegt ie.

WILL: En jij wil dat niet?

CHERIE: Ik wil niet naar de een of andere Godvergeten ranch in Montana.

WILL: Tja, als die cowboy je werkelijk tegen je zin probeert mee te nemen, dan zal ik daar een stokje voor moeten steken, dunkt me.

CHERIE: U kent die cowboy niet. Hij is een doerak.

WILL: Ik zal 't wel met hem klaarspelen, denk ik. Hou je nou maar kalm. Ik ben voornamelijk hier vannacht. Mocht hij lastig willen worden, dan zet ik hem dat wel uit z'n hoofd.

ELMA: Bij Will hier ben je veilig. Iedereen hier heeft respect voor hem. Hij heeft nog nooit een vechtpartij verloren.

WILL: Wat vertel je nou voor onzin, Elma? Natuurlijk heb ik wel eens verloren... één keer.

ELMA: En Grace vertelt altijd dat je onoverwinnelijk was, dacht ik?

WILL: Niemand is.... onoverwinnelijk. Hoe eerder een man dat leert, hoe beter. Een goed vechter moet weten, wat het is om te verliezen. Dat maakt juist het verschil tussen een vechter en een opschepper.

CHERIE (*huivert opeens*): D'r komen vast moeilijkheden. Ik voel 't opeens.

Dr. Gerald Lyman op. Een man van middelbare lengte, een jaar of 50, met roodachtig jongensgezichtje, dat door de voortdurende glimlach die erop ligt, niet past bij zijn grijze haar en professorenbril. Onder een oude regenjas, draagt hij een dito tweed kostuum van goede kwaliteit. Zijn kleren zijn min of meer gekreukeld en hij heeft een hoed op. Deze heeft hij zeker ergens laten hangen, want het is duidelijk dat hij gedronken heeft. Hierdoor is hij op het ogenblik in een bijzonder goede stemming. Hij kijkt het restaurant goedkeurend rond.

LYMAN: Aha! "Deez burch borgt mij een aangenaam verpozen".

CHERIE (*tegen Elma*): Mag ik mijn koffer achter de bar zetten? Dan ziet hij hem niet, als hij binnenkomt. Ik zeg maar niet dat ik niet met hem mee ga naar Montana. Ik laat hem gewoon in de waan, dat ik het wel doe. En op het laatste ogenblik, als de bus weggaat, blijf ik

hier. Dat is het enige, wat ik kan bedenken.

ELMA (*pakt de rieten koffer van haar aan en zet deze achter de bar*):

O, met Will hier hoef je je geen zorgen te maken.

CHERIE: Nee? Denk je niet? (*bekijkt Will eens goed*) Hij lijkt een beetje op Mozes, hè?

ELMA: Hij is inderdaad reuzegelovig. Dat zou je niet zeggen, hè? Hij is Diaken in de Gereformeerde Kerk.

CHERIE (*dit schiet haar opeens te binnen*): Bij mij thuis zijn ze Katholiek. Zou ik een kop koffie mogen hebben? Met een heleboel room. (*Elma schenkt een kop koffie voor haar in. Dan komt Carl, de buschauffeur, op, gevolgd door Grace. Carl is een boom van een kerel, luid en joviaal, die er prima uitziet in zijn uniform*)

WILL (*roept hem toe*): Howdy, Carl! Heb jij die wind meegebracht?

CARL (*buldert terug*): Nee! Die wind mij! (*deze grap hebben zij waarschijnlijk al minstens twintig keer uitgewisseld, maar zij vinden hem nog net zo grappig als de eerste keer*)

GRACE: O, wat ben jij toch een lolbroek, hè?

CARL: Nou, maar het is zo. De wind gaat zeker drie keer sneller dan mijn bus. Wat denk jij van de weg, Will?

WILL: De sneeuwploug is al aan de gang. Maar het zal zeker een paar uur duren.

CARL: En de telefoonlijnen zijn ook stuk?

WILL: Ja, maar daar zijn ze ook al aan bezig. (*Dr. Lyman heeft zijn ledematen gewarmd bij de kachel en gaat nu over naar Carl om een paar privé-inlichtingen van hem te krijgen*)

LYMAN: Chauffeur, het komt mij voor, dat wij nog steeds in Kansas zijn. Is dat waar?

CARL: Hoe bedoelt u, nog steeds? U bent pas een half uur in Kansas.

LYMAN: Maar dat begrijp ik niet. Men had mij verteld, dat wij direct buiten Kansas City over de staatsgrens zouden komen. En nu zegt u....

CARL (*kijkt hem achterdochtig aan*): Je schijn nogal haast te hebben om over de staatsgrens te komen, hè Jack?

LYMAN (*ontsteld*): Hoezo.... wat bedoelt u?

CARL: Niks. Maar u bent al over die staatsgrens, hoor. Voor het geval u het nog niet wist: Kansas City ligt in Missouri.

LYMAN: Je houdt me toch niet voor de gek?

CARL: Er bestaat ook een Kansas City in Kansas, maar u bent ingestapt in Kansas City, Missouri. Jullie New Yorkers zijn allemaal hetzelfde. Van Amerika westelijk van de Hudson rivier weten jullie geen snars.

LYMAN: Kom, kom. Nu niet boos worden.

GRACE (*terwijl Carl zijn dikke jas uittrekt*): Laat mij je jas maar voor je ophangen, Carl. Dan kun jij je vast gaan warmen bij de kachel. (*Dr. Lyman's ogen klaren op, als hij Elma ziet*)

LYMAN (*buigt als een cavalier*): "O, schone nimf, vergeten zijn nu al mijn zonden!"

ELMA (*glimlachend*): Het spijt me, dat uw bus niet verder kan.

LYMAN: Och! Is dat nu een lieve manier om mij te verwelkomen?

ELMA (*in de war*): Ik bedoel.....

LYMAN: Na mijn liefdevolle begroeting weet jij niets beters te bedenken dan: "Het spijt me, dat uw bus niet verder kan". Nou, mij spijt het helemaal niet. Ik zit veel liever hier in het diepe blauw van je ogen te kijken, dan in die saaie, vervelende bus.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto